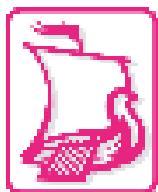

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРІДНІРОВА"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ 3 ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2023 рік

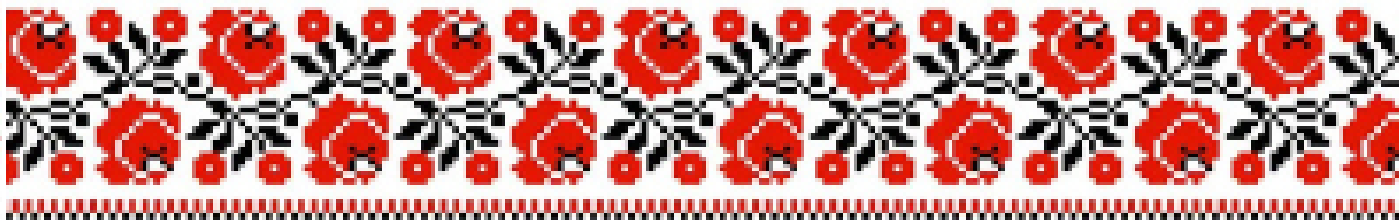
№07(380)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

***"Q and A With Mariyna Hrushetska
або інтерв'ю через океан"***

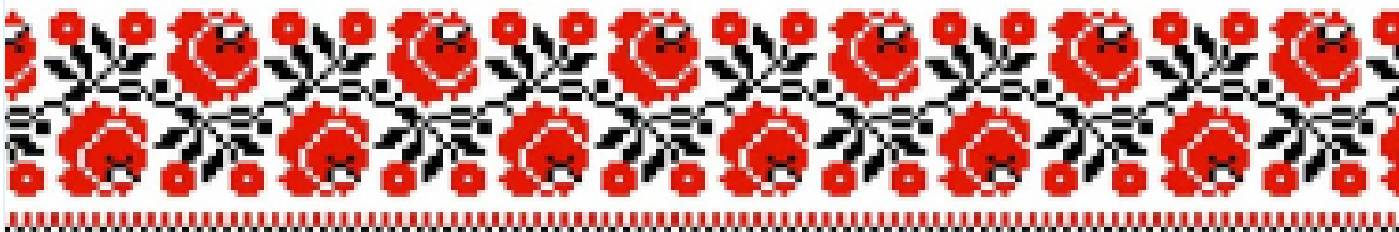
**У цьому номері ексклюзивна розмова з українкою з США
Мариною Грушецькою. На світлині: Галина Степанівна
Грушецька разом зі своїми донями
Мариною, Калиною і Ориною.**

“У всіх народів мова — це засіб спілкування, у нас це — фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох — це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озирються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» — незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс.

Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», НТУ «Дніпровська політехніка»

Серія KB, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції
а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669
Vil- la Rosa Loop, Fort Myers,
FL 33967, USA

З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V.
Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J.
07069, USA;

У Румунії: Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7.
Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea
Ro- mania;

У Бразилії: Спільні плани Wira Selanski,
Rua General Glicer- io, 400 apt.701,
22245-120

Rio de Janeiro, RJ
Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517

У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18V,
Lod, Israel

У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 –
100 Bielsk Podlaski, Polska

У США: Raisa Chejlyk.
4000 S. Biscayne Dr. #213
North Port, FL. 34287.

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі

[facebook.com/borysteninfo](https://www.facebook.com/borysteninfo)

Верстка/дизайн
журнал “CatArt”

Видавець

Папір офсетний.
Друк цифровий
Щомісячник,
наклад:
1500 примірників

ВЕЛЬМИДОСТОЙНІ ДОБРОЧИНЦІ!

В Україні лютує війна і навіть складно описати що ми нині переживаємо. Ми свідомі того що наші люди на чужині роблять дуже багато для перемоги над московськими нелюдами. Є втома, є певна виснаженість. Однак уявіть як складно тут нині в Україні! До виття сирен звикли, до відключень електрики так само (хоч їх зараз набагато менше), але важко звикнути до людського горя, до втрат. Адже страждають всі нині в Україні суцці.

*Тому наш низький уклін тим, хто допомагає сьогодні нашій Вітчизні встояти у цю важку днину. Зокрема, добродійці **Галині Грушецькій (США)**, яка здійснила пожертву для біженців від війни в Україні. Разом до перемоги!*

Влас. інформ.

----- Зміст -----

--
Стор.1 Адреси доброти
Стор.2 Зоя - чемпіон
Стор.3-5 Q and A
With Maryna Hrushetska |
July, 2023
www.globalcurator.me
або інтерв'ю через океан
Стор.6-7 Що далі?
Стор.8 Про велосипед
Стор.9 На Січеславщині
Володимир Кільченський
презентував
історичний роман «Скарби
Ненаситця»
Стор. 10 Вечір пам'яті

Стор. 11 Дніпрі
виготовляють особливих
бойових котиків
Стор.12 Україна сьогодні
Стор.13-14 Гуманітарна
Поміч через Просвітян
України
Стор.15 Той, хто творить
Україну
Стор.16-17 Історія дружини
загиблого військового
медика, яка сама виховує
двох дітей
Стор.18 Меркурій і його
Сатурн.
Стор.20-25 "Наша церква"

Долучайтесь до нас у
соцмережі
facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої
та актуальної
інформації на
нашому сайті
borysten.com.ua

«Нашого цвіту по всьому світу»

Зоя - чемпіон!

За тридцять три роки появи нашого щомісячника у світ чимало з наших друзів і симпатиків мали «Бористен» за своєрідний родинний щоденник. Так зокрема було з подружжям Віктора та Валентини Бабанських з американського штату Нью-Джерзі. Наш особливий сентимент до цієї родини пояснюється не лише їх відданістю журналу, а й через те що добродій Віктор родом з січеславського села Бабайківка. Ще підлітком, у часи Другої Світової війни він разом з батьками, полишив через московський геноцид українців рідний дім.

Але й на чужині не забуває про рідні витоки. Ми не раз писали про життя-буття родини Бабанських в США, їх відвідини України, про дітей та онуків. І ось днями всеосяжний Інтернет приніс таке повідомлення від пана Віктора Бабанського.

«Наша внучка Зоя почала їздити на кониках як їй було 7 років. Раз на тиждень, а часом двічі, її мама Лариса возила на різні змагання. Як виногорода за їх працю Зоя дістала звання чемпіона. Змагання продовжуються по різних штатах і пройшло вже чимало років, бо Зої вже п'ятнадцять. Однак, любов до верхової їзди так само продовжується».

Ми вітаємо юну українську чемпіонку з Америки. Та зичимо їй нових перемог!

Влас. Інформ.

Q and A
With Maryna Hrushetska | July, 2023
www.globalcurator.me
або інтерв'ю через океан

Англomовну назву цього допису можна перекласти українською як «Інтерв'ю з Мариною Грушецькою, липень 2023 року» та посилання на веб-сайт героїні публікації. Але особисто для мене історія появи зазначеного матеріалу не позбавлена певних сентиментів. Вже не пригадаю коли, завдяки нашому «Бористену», я познайомився з надзвичайно цікавою українкою з США Галиною Грушецькою. Освічена та детально обізнана на історії нашої Вітчизни вона часто-густо спонукала до народження тих чи інших дописів на шпальтах щомісячника. Як трапилося, між іншим, і цього разу.

А чоловік мудрої жінки Дмитро Адамович Грушецький став, можна сказати, хрещеним батьком нашого журналу. Бо це саме він більше як тридцять років тому, отримавши до рук перші числа щомісячника, слушно зауважив що назва часопису має бути «БорисТен», а не зрусифікованою «БорисФен». Ось як буває - людина в чужому краю допомагала зберегти чистоту рідної мови в Україні. А ще низький уклін родині Грушецьких за виховання трьох доньок-патріоток. Власне надіюся що цьому будуть присвячені й наступні наші публікації.

В останній роки наше спілкування через океан з Галиною Степанівною було не завжди системним. Через варварську московську навалу воно, звісно річ, активізувалося. І я навіть запізнався із однією з її доньок - Мариною Дмитрівною Грушецькою. Ця так само цікава і мила жінка виявилася американкою з українською душею. А вже організувати інтерв'ю з допомогою інтернет було справою техніки. Отож, будемо вважати, що ця розмова з Мариною Дмитрівною розпочинає серію публікацій про сестер Грушецьких.

Фідель Сухоніс, шеф – редактор
щомісячника «Бористен»

Сухоніс: Розкажіть, будь ласка, трохи про свою родину. З одного боку їхня доля досить типова для українських емігрантів після Другої світової війни. Ви маєте ще дві сестри Орину і Калину. Яких батько й мати виховали так само, як і вас, у національному духові. При цьому у всіх трьох, як я розумію, Батьківщиною є Америка. Отже, Вас можна назвати американкою з українською душею

Грушецька: Я народився одного весняного дня в Чикаго в родині батьків, чийм найвищим покликанням було збереження культурної спадщини улюбленої України та прищеплення цієї любові своїм трьом донькам.

Поки я не почала відвідувати дитсадок, то вважала, що українці винайшли все, що є на світі, і жодної іншої культурної групи не існує! Згодом цей етноцентричний світогляд збалансувався, і я відкрила для себе багато інших культур та їхній унікальний внесок у світову спадщину. Я завжди любила розглядати карти та глобуси, і мені було цікаво, як виглядає життя в інших частинах світу. Була одна країна, яка здавалася темною і страшною і не приваблювала мене. Мене не зацікавила навіть їхня «найкраща» література. Гадаю, ви вгадаєте назву цієї упосліжнеої землі. Більшість української діаспори в усьому

світі поділяють таку точку зору. Наші батьки знали підступність наших ворогів і відкрито говорили про них. Як стародавній китайський полководець, Сунь Цзи сказав: «Пізнай свого ворога і пізнай себе; і сто битв тебе не переможуть»

Сухоніс: У 90-х ви з сестрами, до речі, працювали в Україні. Мабуть, це був цікавий досвід...

Грушецька: Після 12 років навчання в українській суботній школі та маючи певні труднощі з українською граматиною, я ніколи не уявляла, що мої мовні знання широко відкриють двері моєї кар'єри.

Світ змінився в 1991 році, коли закінчився радянський експеримент, і я тільки-но вступила до аспірантури. Я вивчала міжнародні відносини та бізнес у період глобального оптимізму та нових можливостей у колишніх комуністичних країнах. Будучи оптимістом за своєю природою, я уявляла, що перехід до процвітаючих демократій буде швидким і легким. Так, я була наївною, однак у 90-ті роки точно не самотня!

Сухоніс : У вас є цікавий персональний професійний сайт. Мені важко зрозуміти, який відповідник Вашої професії має назву в нашій мові. Загалом, мені здається, що ви дещо випереджаєте час, пропонуючи своїм клієнтам дорадчі та консалтингові послуги у сфері, здається, ще маловідомій навіть у західному світі. Але ключові терміни вашого інтересу – культура, мистецтво. Будь ласка, розкажіть нам трохи більше про цю сторону вашого життя...

Грушецька: Моя сьогоднішня робота з The Cosmopolite Project належить до сфери стратегічного прогнозування та досліджень майбутнього. Ця сфера, яка швидко розвивається після пандемії ковід-19, пов'язана зі стратегічним плануванням, яке спрямовує ту чи іншу структуру до поставленої мети. Стратегічне передбачення додає ще один рівень розуміння та допомагає лідерам активно формувати своє майбутнє за допомогою методологій, таких як планування сценаріїв розвитку, аналіз тенденцій і моніторинг

майбутнього. Мета полягає в тому, щоб отримати глибоке розуміння можливостей, що притаманні тому чи іншому клієнту. Моя спеціалізація зосереджена на тому, як культурні цінності та тенденції впливають на результати. Мій особистий досвід навчив мене, що розуміння культурних особливостей є цілком недосяжною справою для багатьох лідерів. Наведу вам яскравий приклад щодо України. У багатьох елітних університетах США були кафедри, присвячені вивченню Радянського Союзу 60-90-х років. Але наскільки вони були успішні в своїх наукових результатах? Колишній держсекретар США Кондоліза Райс була радянським дослідником і написала свою докторську дисертацію в Стенфорді, стверджуючи, що русифікація спрацювала, а національні ідентичності республік СРСР розчинилися. Менш ніж через 7 років Радянський Союз розпався, і світ ясно побачив, наскільки хибною була її теза. Аналіз, який ігнорує культурну історію та цінності, завжди хибний. Зараз в Україні це добре розуміє кожен. Наша культура дуже відрізняється від московської. Ми не однакові. Культура має значення, тому що люди її цінують і боротимуться за її збереження.

Сухоніс: Поділіться, будь ласка, своїми враженнями та думками про російську війну в Україні, не як українка, а як пересічний Американець...

Грушецька: Російське вторгнення в Україну — це шокуюча подія, яка змінила порядок у світовій політиці та торгівлі таким чином, який ми сьогодні не можемо повністю уявити. Багато лідерів все ще заперечують і помилково вірять, що можуть повернути годинник і діяти так, як робили в минулому. Це чиста дурість. Я спробую проаналізувати з точки зору бізнесу. Оцінка ризику є основою для прийняття рішень, і жодна компанія, яка орієнтується на довгострокову перспективу, не буде працювати в державі з високим політичним ризиком і нехтуванням міжнародним правом. Росія є країною з величезними природними ресурсами, і завжди буде ринком для дешевих товарів, але

STRATEGIC + CULTURAL CONSULTING

making sense of the 21st century

THE COSMOPOLITE PROJECT ABOUT MARYNA SERVICES IDEAS + SENSEMAKING CONTACT

ABOUT MARYNA HRUSHETSKA

5

№07(380)

ДІПЛОМАТ

чна економічна історія 21-го століття полягає не в видобутку ресурсів із землі. Видобуток і знищення - це НЕ СТИЙКИЙ РОЗВИТОК ЦІЛІ. Творчість та інновації – шлях у майбутнє.

Сухоніс: Українці надзвичайно вдячні американському народу за допомогу, яку ми отримуємо у війні з кремлівськими канібалами. Більшість добре розуміє, що кожен снаряд, кожна бойова машина чи будь-яка інша військова техніка оплачується з кишень ваших співгромадян. Але в той же час пересічні американці усвідомлюють, що й у них немає вибору. Бо якщо Путіна зараз не зупинити, світ уже не буде таким, про який Вашингтон мріяв поколіннями...

Грушецька: Пересічний американець і європеець були свідками російського варварства в яскравих подробицях протягом 17 місяців. Соціальні мережі зіграли велику роль у формуванні наративу цієї битви Добра проти Зла. Ці образи та враження не зітруться десятиліттями.

Світ також став свідком мужності, рішучості та винахідливості українців усіх соціальних та вікових груп і сьогодні прогресивне людство з великою повагою ставиться до нашої нації. Недавнє опитування організації Pew (<https://www.loc.gov/item/lcwaN0002821/>) щодо ставлення до Росії показує, що більшість

людей у світі негативно сприймають державу-ізгоя. Це не повинно дивувати нікого, хто здатен оцінювати людську мораль.

Сухоніс: Один мій знайомий, відповідальний бізнесмен із Дніпра, який висловив на перший погляд дуже суперечливу думку: «Нас ніколи не приймуть до Євросоюзу, тому що ми його очолимо». Ваш коментар...

Грушецька: Ха! Як мрійник і оптиміст, кажу - «А чому б і ні!» Як стратег я кажу: «Давайте зосередимося на наступному найкращому кроці. Давайте спрямовувати всі наші дії на поставлену перед нами мету – звільнення кожного дюйма України, відновлення зруйнованих територій, розбудова сильної армії та економіки, залишаючись вірними принципам демократичних держав. Це включає побудову та підтримку прозорої судової системи для усунення прикрої спадщини корупції радянських часів. Можливо, найважливіше те, що українські науковці, митці, музиканти та дипломати повинні використовувати кожну можливість, щоб змінити наратив України на світовій арені. Надто довго наші гнобителі контролювали наш культурний простір. Настав час піднести нашу історію як боротьби, так і тріумфу. Я готова зіграти свою роль!

Що далі?

Мої міркування стосуються переважно українського читача або людини яка уболіває Україною хоча б сьогодні бо бачить що зробив Захід своєю політикою невдалого, беспринципного та просто аморального умиротворення.

Пройшов тиждень від на мою думку ганебної зустрічі на вершинах держав НАТО у Вільнюсі. У вівторок 11 липня Президент Зеленський висловився з певним обуренням користуючись навіть різкими словами. У середу після зустрічі з Президентом США Байденом він проголосив себе задоволеним. Що змінилося хіба, що запевнення Великої 7 але найголовніше зовнішнє розуміння Зеленським, бо він політик, а його держава знаходиться у брутальній боротьбі за своє існування. Велика 7 це не оборонний союз чи структура, більш самопроголошена "великою" але економічна, а для того щоби перемогти у війні потрібно зброю або гроші бо за гроші купиш зброю. Запевнення трохи нагадує Будапештський меморандум. Я не подивляю але розумію ставлення і то різне Президента України,

одного і другого дня. Що я не сприймаю це українську діаспору і дешево оцінюю її допомогу у цьому процесі досі.

Перед Самітом видавали заяви але дуже поверхові і літеплі. Делегація діаспори поїхали навіть до Вільнюса і у кулуарах "робила" роботу. Але серед кого? Речників Польщі, Литви які сильно стояли по стороні України. Ну також зустрічали шведів хіба для згадки про Мазепу та Карла бо Швеція поки що не є членом НАТО і не мала голосу у Вільнюсі. Вирішальні голоси у НАТО мають США, Німеччина та Франція хоча усі рівні. Хоча це вже не Німеччина Меркель. Дякувати Богові! Але українська діаспора у Німеччині і Франції ніколи не була і досі не є дуже політичною мимо того, що у різні часи там жили і працювали важні особистості нашої історії. Остаточно діло вирішує США. Я зроблю заяву таку і не дуже то дипломатичну. Якщо до листопада 2024 року, тобто до дня виборів американського президента, Україна не отримає запрошення вступу до НАТО я просиджу ці вибори не голосуючи за Президентом Байденом. Я буду переконувати других нормальних (очевидно не трамплінчиків) американських громадян робити подібно. Це матиме не менший вплив чим кулуарна політика української діаспори у Вільнюсі. Велике і нагле завдання завдання стоїть перед американськими-українцями які багато разів здавали подібні іспити але хіба не такої вагомості.

Українці в США повинні розпочати процес негайно, вимагаючи зустріч з Президентом у Білому Домі. Якщо зустріч буде відмовлено, це не можна промовчати, про це треба наголошувати і вимагати знову. А якщо відбудеться така зустріч то вона повинна бути пристойною але щирою і відкритою. Україна захищає цілу Європу а мабуть і весь світ від найгіршого що існує серед тварин світу, це не тільки Путін, це Пригожин, Кирилл, Лавров і хіба кожен москаль. Робить це Україна своє кровлю пролитою на своїй чорній землі. Ми українці в Америці вважаємо, що у Вільнюсі Президент Байден плюнув українцям в очі. Очевидно при такій зустрічі не минеться без емоцій але сильні аргументи світової безпеки повинні переважити.

Аргумент Джейк Саллівана радника національної безпеки США чому Україну не запрошено у НАТО, бо мовляв це було б вторгнення НАТО у теперішню війну є зовсім не витриманим. До речі Салліван служить при адміністрації Байдена для балансу. Він представник дуже обережного підходу.

Є такий графік: НАТО запрошує Україну у члени без зобов'язання всіх членів тобто 5 параграфу, активно включитися у теперішню війну. Однак держави НАТО які бажають ще більше допомогти Україні можуть включитись своїми збройними силами. На не дуже довгий термін така реальність здійснюватиметься. Запрошення України до НАТО не робить війну більше загрозливою бо Москва уже використала передостання зброю. Запрошення тільки прискорює перемогу України. Тоді Москва мусить зайнятися власними внутрішніми справами включно

з деколонізацією, змагання за владу між клептократами. Ядерна можливість є власне найменш можливою при вступі України до НАТО. Московські клептократи не настільки гонорові, щоби наложити на себе руки, а ядерна війна означає точно це. Кожний клептократ бажає нажитися своїми здобутками, а не вмирати за імперію.

Українська діаспора у США на протязі десятиріччя мала тільки одну зустріч у Білому Домі і то не з Президентом США Бараком Обамою, а його заступником Джо Байденом. Дискусія була щира а трохи безплідна, бо Президентом був Обама а не Байден. Врешті час щоби відбулася ще одна зустріч цим разом з Президентом Байденом з кульмінацією запрошення України у члени НАТО. Таку зустріч підтримують Демократичні сенатори Шумер і Дурбін а також Республіканські сенатори Макконнелл і Грехем. І це не шкодить Байдену у виборах.

20 липня 2023 року
Аскольд С. Лозинський

"Колонка редактора"

Про велосипед

Для багатьох представників мого покоління велосипед був у дитинстві чи не найбільшою цінністю. У мене хлопчаком двоколісного фактично не було. Не дозволяла, так би мовити, житлова площа. Мої батьки, на загал, могли дозволити собі придбати для єдиної дитини ровера. Але поставити його у однокімнатній "хрущовці" було ніде. Хіба що мав насолоду їздити на двоколісному у дідуса з бабусею на селі. Це була стара "Україна", сидючи на якій не діставав до педалей. Тому катався "під рамою". Через це правий бік хлопчачого тендітного тіла завжди був натертий і синюшний. Але я був щасливий три літніх місяці. І тепер мені розповідають про те, яким був смачним пломбір в Союзі?!!!!

Недаремно вважається, що дитячі мрії з людиною все життя. Мені й понині так гарно проїхатися на велосипеді. Немов у дитинство повертаєшся. Ну а вік, окрім недугів, ще приносить для багатьох певну сентиментальність. У хлопчачі роки польові квіти мене мало цікавили...

Фідель Сухоніс

НА СІЧЕСЛАВЩИНІ ВОЛОДИМИР КІЛЬЧЕНСЬКИЙ ПРЕЗЕНТУВАВ ІСТОРИЧНИЙ РОМАН «СКАРБИ НЕНАСИТЦЯ»

У Дніпровському Будинку мистецтв відбулася презентація нового історичного роману Володимира Кільченського (Гузенка) «Скарби Ненаситця» – героїчної оповіді боротьби за волю українців часів Івана Мазепи та Павла Полуботка. Ані війна, ані спека не завадила тим, хто шанує і цінує творчість Володимира Андрійовича, відвідати захід.

«Скарби Ненаситця» – п'ятий роман письменника, який досліджує історію України часів козаччини та Січей. Колеги-письменники, члени Дніпропетровської обласної організації НСПУ, митці, співочий гурт «Січеславці» вітали автора з виходом нової книги, що побачила

світ у видавництві «Український письменник» (Київ).

З вітальним словом виступив голова ДОО НСПУ Фідель Сухоніс. Із зацікавленням присутні слухали професійний відгук поета Анатолія Шкляра, який багато років працював літературним редактором, директором видавництв «Пороги», «Січ». Пан Анатолій відзначив глибокі історичні розвідки та самобутність письма, романтизм та майстерне зображення щонайменших деталей, притаманних колезі-автору.

В. Кільченський за основною професією – льотчик, командир літака та пілот 1-го класу. З дитинства захоплювався історією України, козаччиною, постатями українських гетьманів. Кому як не йому підкорювати нові творчі висоти! Нова книга автора – його роздуми про долю рідної землі, людини, що боронить її та любить більше за життя.

Валентина Орлова

ВЕЧІР ПАМ'ЯТІ

У Дніпрі відбувся вечір пам'яті закатованого рашистами харківського письменника та поета Володимира Вакуленка. У патріотичному осередку міста First Wave Pizza Bar зібралися не лише шанувальники загиблого літератора, а й добре знані активісти Наддніпрянського краю. Зокрема, священник ПЦУ, військовий капелан, волонтер Дмитро Поворотний, гендиректор 9-го каналу, батько п'ятьох дітей Владислав Малько, актриса театру "Вірино" Варвара Вороніна, волонтер, голова дніпровського осередку політичної партії «Демократична Сокира» Віталій Кальницький, журналісти, громадські активісти тощо.

Показово, що імпреза була організована і проведена цілковито стараннями та з ініціативи громадськості. Особливо доклала старань Людмила Шамрай. Ця громадська активістка як ніхто знає жорстокість і свавілля московських поневолювачів. Адже її «мала Батьківщина» - рідне

село на Запоріжжі нині перебуває в тимчасовій окупації.

Наша присутність з Еліною Заржицькою, як членів правління ДОО НСПУ, мала на меті підкреслити значну роль у вітчизняній літературі загиблого патріота. Окрім того, Еліна Іванівна добре знала Володимира Вакуленка, можна вважати, вони товаришували. А я, звертаючись до присутніх з вдячним словом за їх активну життєву позицію наголосив про важливу роль суспільства в увічненні пам'яті наших героїв. Адже однією із засадничих відмінностей нашого соціуму від устрою Мордора є те, що вирішальним чинником в державі виступають пересічні громадяни. Саме вони визначають її устрій та напрямок розвитку. Власне через це рашисти і прагнуть знищити нашу націю. Слава Україні!

Фідель Сухоніс,
голова правління ДОО НСПУ

Дніпрі виготовляють особливих бойових котиків

У Дніпрі в обласній бібліотеці для молоді шують особливих бойових котиків. Це обереги ручної роботи. Співробітники бібліотеки та школярі створюють ці м'які іграшки-обереги власноруч з любов'ю та вдячністю. Кожен котик абсолютно неповторний, адже розписують його фарбами вручну!

хакі, синтепоні. А ще запрошуємо всіх бажаючих долучитись до цього процесу! Ми все розкажемо і покажемо, робити котиків не складно, займає це близько 40 хвилин, іноді година", - розповідає завідувачка відділу абонементів Дніпропетровської обласної бібліотеки для молоді ім. М. Світлова Тетяна Дроненко.

"Ми даруємо їх військовим, відправляли в бібліотеки Європи. А взагалі, це ідея нашої директорки, Ольги Матюхіної. За її викройками і продовжуємо робити котиків. Наразі є потреба у флісовій тканині кольору

Долучитись до виготовлення котиків або принести тканину можна за адресою вулиця Старокозацька, 60, Обласна бібліотека для молоді ім. Світлова.

Власн.інформ

Україна сьогодні

Перед тим, як запитати у військового: "Ну що там, коли це вже закінчиться?", запитайте у себе, що ви сьогодні зробили для наближення перемоги.

Перед тим, як запитати у дружини військового, скільки заробляє її чоловік, запитайте себе, скільки задонатили ви на дрон/авто чи ремонт/тепловізор/аптечки протягом минулого місяця.

Перед тим, як збуджено в десятий раз перепитувати: "Ну коли вже контрнаступ" і жартувати про херсонські кавуни й мелітопольську черешню, згадай свого друга/знайомого/родича/однокласника/

сусіда, який загинув під час контрнаступу на Харківщині чи Херсонщині.

Перед тим, як розповідати, що ти нічого не вмієш, тому краще будеш допомагати країні "підтримуючи економіку держави", сплачуючи походи в кіно, ресторани і магазини, задумайся, що багато хто з військових до 24 лютого теж нічого не вміли. І вони б зараз залюбки, хоч трішки для перепочинку, "підтримували економіку держави".

Війна - це не веселе реаліті-шоу з пісеньками про перемогу, за яким ми спостерігаємо у соцмережах та новинній стрічці. Війна це страшенна втома (і ні, в порівнянні з тими, хто на передку, ви не втомилися від тривоги і комендантської години). Це зруйноване здоров'я, психіка, тисячі доль і життів.

Ще рівно рік тому написала, що ментально війна перетворюється на АТО. В тилу більшість настільки "втомилися від війни", що згадують про неї лише під звуки повітряної тривоги. Натомість війна сьогодні це про кожного з нас. Хочеш, щоб "скоріше вже це все скінчилося"? Тоді не ний і роби хоч щось. Не можеш стати частиною війська? Допомагай тим, хто тебе захищає. Усвідом, що кожна копійка, придбаний бодай турнікет чи планшет, це не комусь, це тобі. Щоб завтра не прийшли у твій дім, не вбили твою сім'ю.

Не можна бути пасивним учасником війни - або ти, або тебе.

автор Vadim Nesquik

“Актуально”

Гуманітарна Поміч через Просвітян України

У пекельний час війни з москалями просвітяни України невтомно допомагають потерпілим родинам загиблих воїнів та доставляють потрібні матеріали хоробрим воїнам на фронті. А центральне правління «Просвіти» старається про повне закриття російсько-мовної церкви, яка діє проти України і її народу.

Голова обласної «Просвіти» Луганську повідомляє, що отриману поміч з діаспори передають переселенцям у формі харчів та ліків, як також путівками до санаторій на лікування. Також посилено медичну обслугу для жінок і дітей з Луганщини, які перебувають у Вінницькій, Харківській та Закарпатській областях.

Чернівецька «Просвіта» повідомляє, що вони використовують поміч з діаспори не тільки на їжу та медикаменти, але на найцінніше, що потрібне для воїнів--автомобілі (перевозити зброю,ранених),тепловізори (засоби нічного бачення) та дрони і військову форму. Також передають бійцям духовну «Їжу»--книги, журнали та газети.

Івано-Франківська обласна «Просвіта» використовує отриману фінансову допомогу на гуманітарну допомогу для своїх військових, для територіальної оборони та для потерпілих від підриву Каховської ГЕС. Вони придбали світлове обладнання для протиповітряної оборони, закупили взуття та миючі засоби для населення Херсонщини та оплатили пальне для волонтерів. Під сучасну пору працюють над створенням мобільного гігієнічного пункту для військослужбовців на передових позиціях фронту.

Голова Самбірської «Просвіти» повідомляє, що Шевченківський марафон, який завершився 22-ого травня, перейшов успішно з участю не тільки місцевих просвітян, але і волинян. Їхня праця і далі зосереджена на допомозі сиротам війни та військовим у важких пораненнях. Вони облаштували у приміщенні майбутнього Музею «Просвіти» групу біженців, які плетуть маскувальні сітки на фронт.

Чернігівська міська організація Суспільної Служби України дякує Товариству Української Мови в США за фінансову поміч, яку було передано родинам загиблих військових та на створення Реабілітаційного Центру для поранених воїнів і на ремонт Чернігівського військового шпиталю.

Віра Боднарук, голова Товариство Української Мови-США

Той, хто творить Україну

Є серед симпатиків нашого журналу люди, з якими ми співпрацюємо виключно на відстані. Серед таких - український громадський діяч та активіст Богдан Боднарук з США. Мені пощастило бачити фізично цього добродія лише один раз у неблизькому нині 2011 році на українському фестивалі у Чикаго. Але, незважаючи на це, ось вже не одне десятиріччя Богдан Боднарук у різний спосіб допомагає редакції та різноманітним проектам нашого журналу. Звісна річ, ми лише один з адресатів добрих справ, з якими співпрацює цей шляхетний чоловік. Адже разом зі своєю вірною дружиною і однодумцем, головою Товариства Української мови в США Вірою Боднарук, він тримає руку на пульсі життя всього світового українства.

Більшість його ровесників-американців подорожують екзотичними країнами та сповна насолоджуються принадами «загниваючого капіталізму». І він би так само міг. Адже разом з дружиною не лише активісти нашої громади на землі Вашингтону, а й успішні громадяни придбанної Батьківщини.

Та багато хоче встигнути зробити доброго для України на планеті Земля Богдан Боднарук. Особливо багато справ у нього нині, коли лютий ворог в черговий раз хоче знищити наш народ і нашу духовність. Попри постійну зайнятість, добродій Богдан завжди знайде час відгукнутися на те чи інше прохання редакції. Низький йому за це уклін. І многая літа!

Фідель Сухоніс,
шеф-редактор щомісячника «Бористен»

"Війна"

**«Мій чоловік – герой!»: історія дружини загиблого
військового медика, яка сама виховує двох дітей**

Андрій Пилипенко був на передовій у складі 118 роти ТРО старшим медиком. Він трагічно загинув на Донеччині у вересні минулого року від ворожого танкового обстрілу. Сьогодні його дружина та двоє дітей вчаться жити по-новому та щиро вірять у перемогу України.

Наталя посміхається крізь сльози і каже просто: мій чоловік – герой!

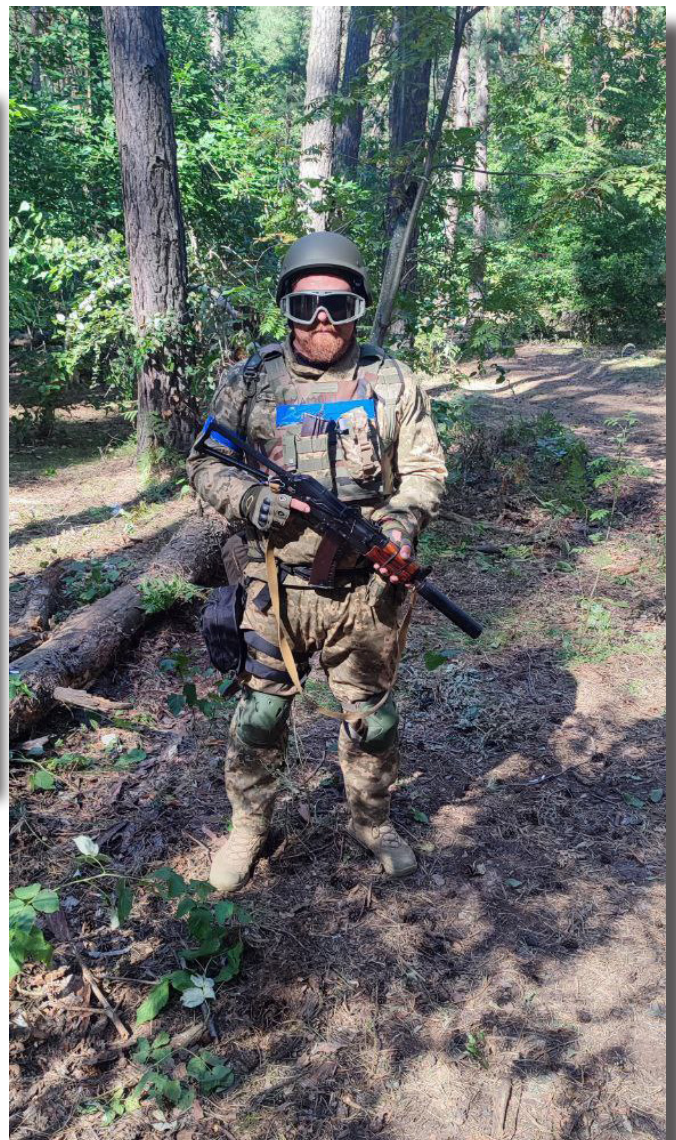
Андрій пішов служити спочатку в Варту Дніпра, а потім у травні вже був на передовій у складі 118 роти ТРО старшим медиком. Андрій прослужив три місяці. А потім був фатальний танковий обстріл на Донеччині, село Велика Долина. І він загинув. Востаннє говорили вони телефоном 28 вересня.

А потім було безліч бюрократичних складнощів, незрозуміння правда це чи ні. Спочатку Наталі довелося проводити впізнання по фото. І найгірше підтвердилось – це був її чоловік.

Як пояснили дітям, що тато

загинув? Як знайти слова для дев'ятирічного Дмитра, який дуже любив свого тата, ходив з ним на риболовлю? Чи для Вікторії? Якій тринадцять і тато вчив її грати на гітарі? Сьогодні вони вчаться жити знову. У своїй новій реальності. Дмитро дуже схожий на тата. Андрій був присутній під час його народження. Сьогодні Дмитро мріє про собаку і навіть придумав їй ім'я. Попри весь жах і біль ця родина настільки випромінює любов та жагу до життя. Можливо тому, що Наталя викладачка у молодших класах. Вона завжди вміє знайти ті потрібні слова та емоції.

Сьогодні вони вчаться жити знову. У своїй новій реальності. Дмитро дуже схожий на тата. Андрій був присутній під час його народження. Сьогодні Дмитро мріє про собаку і навіть придумав їй ім'я. Попри весь жах і біль ця родина настільки випромінює любов та жагу до життя. Можливо тому, що Наталя викладачка у молодших класах. Вона завжди вміє знайти ті потрібні слова та емоції.

Сьогодні вони живуть згадами про те, яким був Андрій. Передивляються фотографії. Наталя згадує початок їх стосунків. І коли під час інтерв'ю вона про це говорить, то ніби звертається до нього, дивлячись на світлині на дивані...

Це була щаслива родинна. В якій була любов та щастя. І яку розірвала війна. Але попри все, Наталя категорично не хоче їхати за кордон.

«БФ «Діти Героїв» дякую за вашу роботу, за підтримку, тому що самотійно з двома дітьми важко б було», – сказала дружина загиблого військового.

Меркурій і його Сатурн: на Дніпропетровщині у військового капелана з'явився незвичайний помічник

На Дніпропетровщині у військового капелана Нікопольського гарнізону ігумена Меркурія з'явився ось такий помічник Сатурн. Тепер малюк готується теж нести свою службу і супроводжувати капелана на передову. "З'явився він на моє 35-ліття, подарували мої чудові друзі.

На наступний же день Сатурн рушив зі мною на схід, де обійшов бойові позиції.

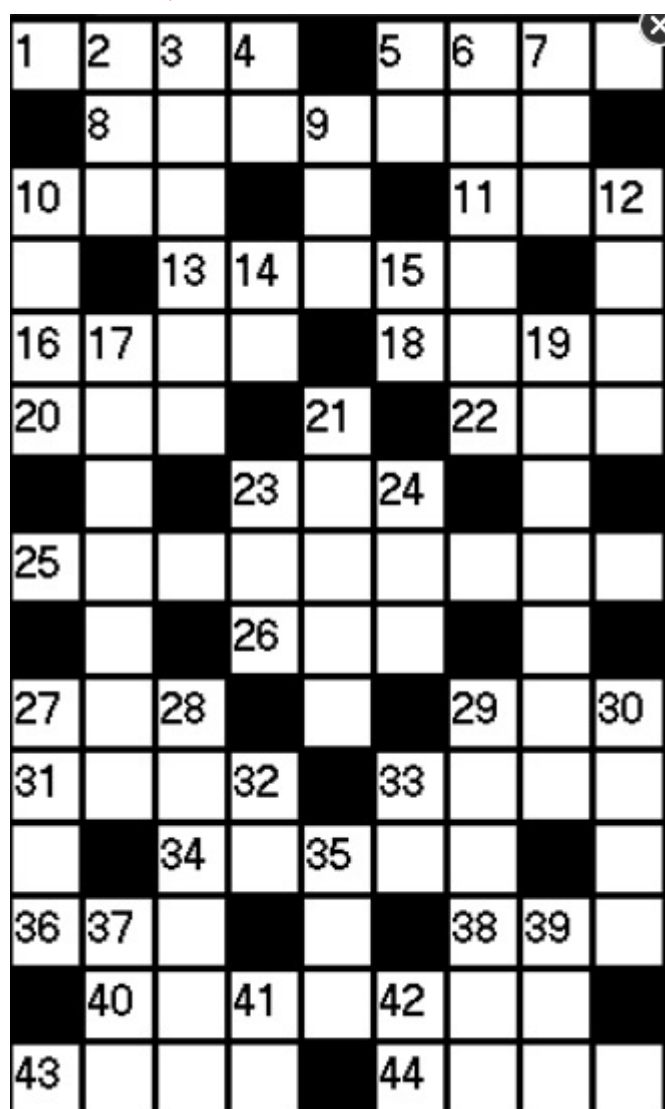
Ім'я таке, тому що в мене ім'я Меркурій. Тому вирішили, що маємо перебувати з ним в одному космічному просторі. Інші улюбленці його прийняли з радістю!", – розповідає капелан.

У Меркурія також є кішка та черепаха. Капелан зазначає, що сьогодні малюк з ним 24/7 у всіх відрядженнях.

Власн.інформ

Кросвод від "Бористену"

За горизонталлю:

1. Населений пункт, де мешкають селяни. 5. Норвезька столиця. 8. Польський національний танець. 10. Орган поглинання їжі. 11. Російська телекомпанія. 13. Тривалий період часу. 16. Прихід, прибуття куди-небудь. 18. Український політичний і громадський діяч, поет, прозаїк, перекладач, журналіст, один із співзасновників Української євангельської церкви. 20. Континентальна ґрунтоутворювальна гірська осадова порода сірувато-жовтого, іноді бурого або червонувато-бурого кольору. 22. Частина п'єси. 23. Одиниця довжини в англійській системі мір (6,069 м). 25. Підприємство, що постачає воду споживачам. 26. Радянський «джип». 27. Об'ємний квадрат. 29. У 16-19 століттях — українська народна назва мідних монет Росії вартістю 3 гроші. 31. Одиниця навчального часу. 33. Телефонний вигук. 34. Французький державний діяч, історик і публіцист, який прагнув посилити франко-радянську співпрацю, щоб захистити Францію від загрози з боку Німеччини. 36. ...-баба. 38. Одногорбий верблюд. 40. Спеціалізація лікаря. 43. Головний мулла. 44. Японська фірма.

А за скільки часу ви розгадали цей кросворд?

За вертикаллю:

2. Стиль музики, що виник із Хардкор-панку. 3. Водна емульсія каучуку, що міститься в каучуконосних рослинах. 4. Чарівна країна. 5. Легендарний праотець слов'ян, батько Кия, Щека і Хорива. 6. Дуже скупа людина. 7. Грошова одиниця Латвії. 9. «Літаюча тарілка» в англійців. 10. Грошова одиниця Катару — 100 дирхамів. 12. Одиниця вимірювання потужності за системою СІ. 14. Рух у танці. 15. Хокейний клуб. 17. Різновид велосипедних гонок. 19. Старійшина в Середній Азії. 21. Співоче мистецтво. 23. Кінорежисер-казкар. 24. Виїмка для кріплення. 27. Держава у Вест-Індії, розташована на найбільшому однойменному острові та прилеглих островах в Карибському морі. 28. Рід катушки, валика для намотування. 29. Орган травлення. 30. Хвиляста поверхня матеріалу. 32. В релігії Стародавнього Єгипту уособлена життєва сила людини, божественного походження. 33. Грошова одиниця Лаосу. 35. ...-де-Жанейро. 37. Матрос Врунгеля. 39. Жаба. 41. Кілометр. 42. «... Скала» (оперний театр у італійському місті Мілан, один з провідних оперних театрів світу).

НАША ЦЕРКВА

Видаєм Благословив Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських,
Галицький, Патріарх всієї Руси-України, Свято-Успенський Києво-Печерської та
Почайвської Лаври Священноархіємандрит ФІЛАРЕТ

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН" №23 (2023)

Спасіння можна досягнути лише
маючи правдиву, живу віру, таку віру,
яку мав євангельський сотник, —
Митрополит Епіфаній

*Дорогі брати і сестри! Слава Ісусу
Христу!*

Євангельське читання цього недільного дня нагадує нам не лише про чудесне зцілення Спасителем слуги римського сотника, звершене на прохання останнього, але і про низку інших духовно важливих уроків цієї події.

Найперший її урок – це сила живої віри. Господь вказує на неї та ставить її у приклад. Бо сотник не лише вірить в здатність Христа зцілити його слугу від страждань хвороби. Він вірить, що для зцілення потрібен лише вияв волі Христової, і тому просить Господа: «Промов тільки слово, і видужає слуга мій» (Мф. 8:8).

На сторінках Євангелія ми багато разів зустрічаємо приклади сумнівів та відвертої зневіри навіть тоді, коли Христос творив явні, беззаперечні чудеса. Батько біснுவатого отрока каже Спасителю: «Якщо можеш – допоможи нам» (Мк. 9:22), тим самим навіть у своє прохання вкладаючи сумнів. Хоча очевидно, що він чув про інші чудеса, звершені Ісусом раніше. Але ці свідчення не були для нього переконливими і сумніви та невірство залишалися в його серці.

Коли Спаситель зціляє скорчену жінку, сухорукого чи народженого сліпим, звершуючи це в суботу – деякі вважають Його навіть грішником та порушником Божих законів і звинувачують Його в цьому. Вони більше довіряють самим собі та власним уявленням про те, як слід виконувати волю Божу, ніж явним чудесам, що сталися на їхніх очах.

Саме тому в порівнянні з іншими сотник справді є прикладом живої та усвідомленої віри, яку Христос навіть ставить у приклад. Бо цей чоловік не лише вірить у можливість чудесного зцілення – він має для віри переконливе обґрунтування.

Він є військовим керівником невисокого рангу, і сам підкоряється наказам інших. Але як начальник він все ж має певну владу і слуги виконують те, що він наказує зробити. То якщо він, звичайна людина, може своїми словами спонукати інших виконати власну

волю – то тим більше Христос, Якого він визнає наділеним божественною владою, може творити Свою волю лише одним словом.

Нерідко можна зустріти дивне єднання у ставленні до віри як тих, хто вважає себе глибоко воцерковленими, так і далеких від церковного життя, коли і перші, і другі сходяться у думці, що віра з одного боку і розумне, усвідомлене ставлення з іншого – є нібито несумісними. Чомусь вони вважають, що віра, до якої нас закликає Євангеліє, нібито означає відмову від критичного сприйняття і осмислення, якусь ніби засліпленість та безвольність людини. Але, як бачимо на прикладі сотника – не таку ніби сліпу віру хвалить Христос, а свідому і обґрунтовану. Бо свідомо віра має глибоке коріння, і її не здатні похитнути спокуси і випробування, а швидше навпаки – перед зовнішніми викликами правдива віра лише зростає і зміцнюється. А сліпа і бездумна впевненість може привести до падіння – що і відбувалося з тими, хто бачив чудеса Христові, але не вірив.

Ще один урок, який дає нам сьогодні читання з Євангелія – це сила молитви. Бо зціляється не сам сотник, але його слуга, за якого сотник просить, звертаючись до Христа з молитвою. Вислухавши цю молитву, засновану на глибокій та свідомій вірі, Господь звершує те, про що просить сотник. Тим самим Бог показує, що Йому угодні наші молитви, які підносяться про потреби інших. Кожна віруюча людина молиться про свої власні потреби – про здоров'я, успіх у справах, про захист від небезпеки, про очищення від гріхів та про інші потреби духовні й тілесні. Але окрім наших особистих потреб ми, як християни, маємо обов'язок молитися і про інших. Нас до цього спонукає головна заповідь Божа – заповідь любові. Бо коли ми щиро і з вірою молимося про інших – ми одночасно виконуємо дві складові цієї головної заповіді. Через віру в Бога і щирість прохання до Нього ми виявляємо свою любов до Всевишнього. А просячи про потреби інших, а не лише про свої власні, ми виявляємо любов до ближніх.

Ще один важливий урок полягає в тому, що милосердя Боже не обмежується формальними рамками. Бо хто був той сотник, який просив про зцілення? Він був іноплемянник, римлянин, тобто людина іншого походження як етнічного, так і релігійного. Але хоча він і не належав до народу Ізраїля, Христос ставить віру сотника в приклад і звершує те, про що він просить.

«Хто не проти вас, той за вас» (Мк. 9:40) – каже Христос апостолам. Він відкриває істину жінці самарянці, хоча між юдеями і самарянами була тривала ворожнеча етнічна і релігійна. Він зціляє дочку хананеянки, хоча вона, як пояснюють тлумачі Писання, походила з язичників. Нині ми чуємо про зцілення слуги римського сотника. Всі ці та інші євангельські приклади підтверджують, що Христос благословляє і заохочує Своїх учеників бути доброзичливими і відкритими до спілкування не лише з тими, хто вже належить до Церкви, але і з іншими. Бо лише в такий спосіб, виявляючи заповідану Богом любов не лише до одновірців, але до всіх, хто зустрічається нам у житті, ми зможемо засвідчити і перед іншими істинну віру.

І цим свідченням можемо і їх спонукати стати вірними Христу.

У зв'язку з цим євангельське читання, яке ми сьогодні почули, дає нам ще один урок. Господь застерігає учнів, що ті, хто зараз належать до інших релігійних сповідань та інших культур і народів – у майбутньому можуть стати спадкоємцями Божих обітниць, даних Аврааму, коли будуть мати таку віру, як він мав. І навпаки – ті, хто є нащадками Авраама за плоттю, якщо не матимуть правдивої віри, не зможуть успадкувати Царство Небесне. Для нас, християн, це є попередженням, що сама лише приналежність до Церкви через факт хрещення і культурну традицію – не приводить до спасіння. Спасіння можна досягнути лише маючи правдиву, живу віру. Таку віру, яку мав сотник – віру, яка виявляється в повній довірі до Бога, покірності Його волі, яка виявляється в щирій молитві та в добрих ділах турботи про потреби ближніх.

Такої усвідомленої, живої, діяльної віри я бажаю всім нам, дорогі брати і сестри! Щоби і кожен з нас у відповідь на наші молитви і нашу віру чув від Христа слова, які почув сотник: «Іди, і, як вірував ти, нехай буде тобі» (Мф. 8:13). Амінь.

“Новини”

ПРЕДСТОЯТЕЛЬ ЗУСТРІВСЯ З МІНІСТРОМ ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 26 липня 2023 року зустрівся у своїй резиденції – Митрополичому домі з Міністром освіти і науки України Оксеном Лісовим.

Під час спілкування сторони обговорили питання освітньої діяльності та морального і патріотичного виховання, як важливих елементів у протистоянні російській агресії й різноманітним медійним та інформаційним викликам.

Також мова йшла про поглиблення співпраці у сфері підготовки військових і медичних капеланів та актуальну релігійну ситуацію.

«Найперше значення зараз має підтримка наших воїнів – захисників, водночас праця на церковній ниві, в освітній, культурній, інформаційному та інших сферах також є вельми важливою. Адже і це все, тобто саму нашу ідентичність, українське військо щоденно захищає на передовій», – зазначив Предстоятель автокефальної Української Православної Церкви.

Предстоятель зустрівся з делегацією Світового конгресу українців

Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній 17 липня 2023 року прийняв у Митрополичому домі провід Світового конгресу українців.

До резиденції Предстоятеля Православної Церкви України завітали президент СКУ Павло Грод, перший віцепрезидент СКУ і голова комісії з релігійних питань Стефан Романів та директор Представництва СКУ в Україні Сергій Касянчук.

У зустрічі також взяв участь Президент Українського конгресового комітету Америки Андрій Футей. Під час спілкування йшлося про подальшу підтримку українських біженців за кордоном, про релігійну й міжконфесійну ситуацію, державно-церковні відносини.

Також сторони обговорили залучення всебічної міжнародної допомоги нашій державі задля перемоги України у війні, яку розпочала та веде росія.

Блаженніший Митрополит Епіфаній наголосив, що український народ є незламним та неодмінно здобуде перемогу у цій війні.

Звернення ВРЦіРО з нагоди 80-х роковин Волинської трагедії періоду Другої світової війни

Звернення Всеукраїнської
Ради Церков і релігійних
організацій до віруючих
і всіх людей доброї волі
з нагоди 80-х роковин
Волинської трагедії періоду
Другої світової війни.

ВРЦіРО

Всеукраїнська Рада Церков
і релігійних організацій

Дорогі Брати і Сестри!

У 80-ті роковини Волинської трагедії, ми, члени Всеукраїнської Ради Церков та релігійних організацій схилиємо голову перед пам'яттю вбитих, замордованих і скалічених жертв тих жахливих подій.

Ми вже не перше десятиліття йдемо шляхом спокути, прощення й українсько-польського примирення, шляхом, який вимагає самопожертви, глибинної праці душ і сердець.

Сьогодні, коли снаряди й ракети вбивають українських дітей, коли кремлівський маніяк загрожує нашим народам ядерним попелом, а його огидні пропагандисти закликають до походу на Варшаву, від порозуміння наших народів, їхньої рішучості й відповідальності залежить не тільки наше майбутнє, але й мир і спокій цілої Європи. Українці завжди пам'ятатимуть ту руку допомоги, яку простягнули нам брати-поляки у найдраматичніший період української історії. Давнє гасло польських повстанців

“W imię Boga za Naszą i Waszą Wolność” набуло особливого значення в добу російсько-української війни. Українці б'ються “за нашу і вашу свободу”, проти вселенського зла, диктатури і рабства, за цінності вільного світу, за саме життя нинішнього і прийдешніх поколінь.

Заради збереження та примноження спільних надбань, заради подолання новітніх викликів і загроз, ми, нащадки тих, хто пережив страшне лихоліття, маємо піднести до Господа наші гарячі молитви.

Просімо у Господа, щоби гріхи минулого не перейшли в майбутнє, щоб взаємне прощення, взаємоповага, мир і порозуміння які нині стали основою відносин українського і польського народів, ніколи і нічим не були затьмарені.

Ми не можемо змінити трагічних сторінок історії, але й не маємо права ані забути, ані виправдати їх. Натомість ми зобов'язані змінити себе – знайти у собі мужність сприйняти цю гірку правду, засвоїти цей трагічний досвід та через взаємне прощення торувати шлях до подальшого взаємопорозуміння, примирення і єднання.

Ще раз згадаймо заклик Римського папи Івана Павла II до українського і польського народів: “Настав час звільнитися від болісного минулого! Нехай прощення – дароване й отримане – розіллється немов цілющий бальзам у кожному серці. Нехай завдяки очищенню історичної пам'яті усі будуть готові поставити вище те, що об'єднує, а не те, що розділяє, щоб разом будувати майбутнє, засноване на взаємній повазі, на братерській співпраці та істинній солідарності”.

Нехай Божа милість веде нас шляхом загоєння і зцілення ран минулого, до братерської співпраці українського і польського народів!

pomisna.info

Фундація імені Івана Багряного

За Українську Україну!

З метою популяризації ідей, творчості та життєвої державницької настанови визначного українця Фундація Івана Багряного (США) та Всеукраїнський щомісячник «Бористен» заснували Відзнаку імені Івана Багряного. Щороку лауреатами стають люди, чії досягнення стали помітними й особливими в різних сферах діяльності: письменники, громадські діячі чи просто жителі міста, які роблять свій особистий внесок у розбудову українського суспільства.

Фундація імені Івана Багряного — неприбуткова добродійна корпорація української діаспори США, утворена з метою впровадження ідей Івана Павловича Багряного через публікацію і поширення його творів, видання книжок, близьких його ідеям